

Dag Daniš: Čaputová a Pavel pripomínajú klan „našich ľudí“. Nových komsomolcov

- CZ24 News | 6. února 2023

SLOVENSKO: Dag Daniš komentuje hlavné témy týždňa. Dnes o poplachu v SaS a OĽaNO, o víťazstve nových komsomolcov - atlantistov v Česku, o tom, ako sa slovenská prezidentka opäť poponáhľala pri plnení úloh a o novom údere na Kaliňáka a Brhela v réžii „kajúcnika“ (ako sa dnes hovorí zločincovi, ktorí sa zachraňujú udavačstvom).

1. Sulík a Matovič na jednej lodi

Prvý bod prehľadu – termín volieb na konci septembra, takmer rok po páde vlády – vybavíme rýchlo. Je jednoduchý a jasný. Následky pochopili už aj Sulík a Matovič. Keď zistili, že balzamovanie vlády kompletne všetkých zúčastnených strápnuje a otvára dvere opozícii, začali hľadať vinníka.

Matovič ho našiel v Sulíkovi, ktorý vraj prvý prišiel s neskorým septembrovým termínom. Sulík sa uhol a obvinenie presmeroval na Budaja.

Nervozita medzi „partnermi“ je pochopiteľná. Nejde len o to, že celkom stratili tvár a zvyšky dôstojnosti. Problém je v tom, že nedomysleli následky v druhom ťahu. Neskorý termín volieb potreboval hlavne Dzurinda a jeho Modrá koalícia. Dostal ho. Jeho projekt bude zameraný na voličov SaS a Obyčajných.

A keďže SaS a Obyčajní sú útleho vzrastu, obom hrozí, že aj pri malých preskupeniach voličov narazia. A spadnú nebezpečne blízko k piatim percentám.

Dnes to už Sulík aj Matovič chápu. Lenže na začiatku, pri rozhodovaní o termíne volieb, až tak ďaleko nedovideli. Ich postup je výbornou lekciou pre pochopenie rozdielov medzi operatívou, taktikou a stratégiou. Prvé dva typy myslenia by sa mali odvíjať od tretieho.

Sulík ani Matovič na to však nemali. V skratke: uprednostnili malé operatívne výhody (krátke predĺženie mandátu) aj za cenu taktických komplikácií. A strategickú nevýhodu v koncovke. Ako malé deti, ktoré nikdy nemyslia na ťahy súperov.

Zúfalý útek pred voľbami pritom neodpisuje len SaS a Obyčajných, ale v konečnom dôsledku aj „premiéra“ Hegera. Mimochodom, Heger je ďalší z tých, ktorí s malým meškaním pochopili následky. Aj on sa prekvapene obzerá cez plece a hľadá vinníka. Našiel ho v parlamente.

Samozrejme, to ešte neznamená, že Dzurindova Modrá koalícia vyradí SaS aj Obyčajných a presadí sa – spolu s Hegerom alebo bez neho – ako nový hráč. Výsledok môže byť aj taký, že vzadu, v pásme ohrozenia pri piatich percentách, bude každý z nich. A vpredu nikto.

Takto to môže dopadnúť, keď má primitívne operatívne myslenie vysoký náskok pred tým strategickým.

2. Noví komsomolci

Česko má za sebou pomerne dramatické prezidentské voľby. Scéna bola nastavená podobne ako v iných európskych štátoch. Na jednej strane stál národný populista, ktorému išli po krku všetky progresívne médiá. Bol demonizovaný ako „zlo“ a „nepriateľ ľudstva“. Na druhej strane potom môže

stáť hocikto s vysokou šancou vyhrať.

Lenže na druhej strane nikdy nestojí hocikto. Na druhej strane spravidla stojí zástupca „nových komsomolcov“. Dnes sú to atlantisti. Aby sme to povedali priamo: sú to ľudia s pevnými väzbami na politiku Spojených štátov. Ľudia so správnym kádrovým profilom. Ich úlohou nie je presadzovať národné či európske záujmy. Ich úlohou je slúžiť „cudzej moci“.

Pokojne to môžu byť aj bývalí komunisti, ktorí sa po roku 1989 svižne obrátili. A zo školy pre komunistickú vojenskú rozvedku nastúpili na školenia NATO. Ako Petr Pavel.

Ľudia ako on sa potom tešia rozsiahlej podpore médií hlavného prúdu. Píšu o nich celkom nekriticky, oslavným štýlom, aký sme kedysi pozorovali v komunistickej tlači.

Samotné zvolenie Pavla s vysokým náskokom až tak neprekvapuje. Racionálne uvažujúci človek chápe geopolitické mantinely. A chápe „vedúcu úlohu“ Spojených štátov v západnom svete (do ktorého patrí aj stredná Európa). Zarážajúce je niečo celkom iné. To, ako sa tu takýmto chameleónom – v minulosti verným komunistom, dnes verným atlantistom – s dojatím tieska. Zborovo, s nadšením, s bojovým zápalom. Zarážajúce je, ako hladko z nich novodobá propaganda a novodobá mytológia vyrába „Dobro“, ktoré zápasí so „Zlom“. A ako toto leporelo verejnosť prijíma.

Je to nielen zarážajúce, ale aj smutné.

Pretože práve toto je hlavným znakom nastupujúcej novej komsomolskej éry, ovládanej nie Európou, ale atlantistami. A vojnovými jastrabmi. Opäť tu máme krajinu s vedúcim postavením (Spojené štáty), stranu s vedúcou úlohou (progresívcov). Opäť tu máme figuríny, ktoré plnia domáce úlohy (od vyzbrojovania Ukrajiny cez rozširovanie NATO až po podporu taiwanských lídrov). A opäť tu máme honbu na „vnútorných nepriateľov“, ktorí nezapadajú do predpísanej línie. A nie, nemusia to byť proruské skupiny. Tie sú pomerne malé a okrajové.

Nepriateľom je aj ten, kto akceptuje západný rámec a v rámci neho žiada, aby sa prihliadalo na domáce, národné záujmy. Na suverenitu, na slobodu. Alebo na záujmy Európy. Aj takí sú dnes na čiernych zoznamoch.

Následky tejto novej komsomolskej drezúry sú deformačné. Presadzujú sa spravidla ohybné typy, ktoré vynikajú v odriekaní slov „yes, sir“. Ak sa presadí niečo, čo nie je súčasťou programu (povedzme lokálna oligarchia alebo národná strana), stane sa terčom zúrivých kampaní.

Slovom: darí sa tým, ktorí majú podporu systému a režimu. Kritici sú buď v nemilosti, alebo keď to preženú, tak v izolácii. Mimo spoločnosti.

Systém a režim však dnes nezastupujú národné štáty ani národné vlády. Princípy národnej a štátnej suverenity sú v kríze. Systém a režim – ako to priznáva „kráľ Davosu“ Klaus Schwab – dnes zastupuje globálna oligarchia, jej nadnárodné korporátne zdroje, jej mediálna mašinéria. A jej aktivisti. Progresívne médiá sú často protivládne (a protinárodné). A zároveň sú v službe režimu. Režimu, ktorý má nadnárodnú povahu.

Táto systémová podpora má váhu aj v prezidentských voľbách. Slovenských alebo českých. Na Slovensku sa proti „zlu“ postavili Mistrík a Čaputová. Obaja so správnym, proamerickým kádrovým profilom. A so širokou podporou médií a aktivistov. V Česku proti „zlu“ stáli Nerudová a Pavel. Obaja z toho istého klanu.

AUTOR: Dag Daniš

[ZDROJ](#)